

Κυριακή Δ' Λουκά: Λόγος στο ευαγγέλιο που λέγει «βγήκε ο σπορέας να σπείρει τον σπόρο του» (Αγ. Γρηγόριος Παλαμάς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 12 Οκτωβρίου, 2012

Γίνεται λόγος και για την καλλιέργεια που οφείλομε να κάνομε πριν από αυτή τη σπορά

Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός εξέλεξε τους μαθητές του όχι από τους σοφούς, όχι από τους ευγενείς, όχι από τους πλούσιους ή ένδοξους, αλλά από αλιείς και σκηνορράφους, φτωχούς και αγράμματους, με σκοπό να δείξει σε όλους, **ότιούτε η φτώχεια, ούτε η απαιδευσία, ούτε η ευτέλεια, ούτε κάποιο άλλο από τα παρόμοια είναι εμπόδιο για την απόκτηση της αρετής και την επίγνωση των θείων λογίων και των μυστηρίων τού Πνεύματος, αλλά και ο φτωχότερος και ο ευτελέστερος και ο πιο αμόρφωτος, αν δείξει προθυμία και την πρέπουσα επιστροφή προς το καλό, μπορεί όχι μόνο να γνωρίσει τη θεία διδασκαλία, αλλά και ο ίδιος να καταστεί διδάσκαλος με τη χάρη του Θεού. Αυτά βέβαια που εμποδίζουν προς τη σύνεση και την κατανόηση των πνευματικών διδαγμάτων είναι η ραθυμία μας και η με όλη τη δύναμη προσκόλληση στα πρόσκαιρα και στα βιοτικά, και εξαιτίας αυτών δεν μας δίνεται χώρος και ευκαιρία για την ακρόαση και μελέτη και ανάμνηση αυτών που ακούσθηκαν, ούτε φροντίζομε για τα μελλοντικά και τα αιώνια.**

Και αυτό γίνεται φανερό περισσότερο από όλα και από την περικοπή τού ευαγγελίου που διαβάζεται σήμερα.

Αφού ο Κύριος μίλησε στο λαό παραβολικά, πλησιάζοντάς τον οι μαθητές του ιδιαιτέρως ζητούσαν να μάθουν τον σκοπό και τη σημασία τής παραβολής που λέχθηκε τότε και ερωτούσαν για ποιο λόγο μιλάει στο λαό με παραβολές, που δεν οδηγούν αβίαστα στην κατανόηση. Και ο Κύριος τότε λέγει προς αυτούς· «σε σας έχει δοθεί να γνωρίσετε τα μυστήρια της βασιλείας τού Θεού, ενώ σ' εκείνους προσφέρονται με παραβολές, ώστε βλέποντας να μη βλέπουν και ακούοντας να μη αντιλαμβάνονται».

Θα μπορούσε όμως κανείς να βρει το θάρρος και να πει· και **τί σημαίνει αυτό, Κύριε;** Εσύ που είσαι ο μόνος μεσίτης όλων, ο μόνος Δεσπότης και προνοητής των πάντων, ο μόνος κοινός Πατέρας, ο μόνος κοινός Σωτήρας, το φως αυτών που βρίσκονται στο σκότος της άγνοιας, το φως «που φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο», τώρα **φωτίζεις μόνο τους επίλεκτους μαθητές σου, ενώ στους άλλους μιλάς με ασάφεια, για να μη αναληφθούν τα λεγόμενα και φωτισθούν;** Ναι, λέγει. Το μοναδικό ζώο σ' αυτόν τον κόσμο που θέλησα να πλάσω με **δική του προαίρεση** είναι ο άνθρωπος· ήρθα βέβαια στον κόσμο **όχι να εξαλείψω το πλάσμα των χεριών μου επειδή παραφθάρθηκε, αλλά να το διασώσω.** Γι' αυτό **δεν σύρω με τη βία κανένα** απολύτως· μόνους άξιους να φωτισθούν θεωρώ **δίκαια αυτούς που θέλουν από μόνοι τους** και ποθούν και **ζητούν να κάνουν πράξη τη σωτήρια γνώση**· γιατί «καθένας που αιτεί λαμβάνει και καθένας που ζητεί βρίσκει, και σε όποιον κρούει, θα ανοιχθεί»· **από υπερβολική όμως φιλανθρωπία ομιλώ και σε εκείνους που δεν είναι τέτοιοι, αν και όχι με σαφήνεια, για να τους παρακινήσω και να τους προτρέψω να προτιμήσουν και να μάθουν να ζητούν, ώστε να δεχθούν τη σωτήρια γνώση.** Γιατί **έτσι θα δοθεί και σ' αυτούς να γνωρίσουν τα μυστήρια της βασιλείας τού Θεού.** Σε σας λοιπόν, λέγει, **έχει δοθεί να τα γνωρίσετε, που το επιζητείτε με ιδιαίτερη φιλοπονία, ώστε να μετατρέψετε σε έργο τη γνώση.** Γιατί καλό είναι όχι απλώς η γνώση, αλλ' η **έμπρακτη γνώση, όπως και η σύμφωνα με το λόγο πράξη**· γιατί λέγει· «δεν θα δικαιωθούν οι ακροατές, αλλά οι εκτελεστές τού νόμου».

Αλλά βλέπετε ότι **από τη δική μας απραξία και ραθυμία, αδελφοί, προέρχεται το να μη αντιλαμβανόμαστε και να μη κατανοούμε εύκολα την ιερή διδασκαλία;** Αυτό λέγω και εγώ τώρα προς την αγάπη σας, που με εντολή, που ο Κύριος γνωρίζει, ορίσθηκα διδάσκαλός σας. Αν κάποιος δεν μπορεί ν' αντιληφθεί τελείως το νόημα των διδασκομένων από εμένα στην εκκλησία, ας προσέρχεται σ' εμένα κατ' ιδίαν και να με ερωτά, και θ' ακούσει με πολλή σαφήνεια και θα μετατρέψει σε έργο αυτό που άκουσε, με τη βοήθεια σ' αυτό του Θεού, που μου δίνει λόγο, «όταν ανοίγω το στόμα μου», λόγω της επίμονης αυτής επιζήτησης αυτού.

Τώρα όμως **ας δούμε από την αρχή την παραβολή.** «Βγήκε ο σπορέας να σπείρει τον σπόρο του». Καλώς η χάρη τού Πνεύματος νομοθέτησε να διαβάζεται τώρα η παραβολή αυτή στην εκκλησία ενώπιον όλων· γιατί τώρα είναι η εποχή τής σποράς και οι περισσότεροι φροντίζουν να παραχώνουν στη γη τούς από τη γη σπόρους. Αυτός όμως που σπέρνει στη γη τους ετήσιους καρπούς, επειδή σπέρνει φθαρτά, που αν δεν φθαρούν δεν φυτρώνουν, οπωσδήποτε θα θερίσει και **θα καρπωθεί φθαρτά, πρόσκαιρη συντήρηση της σάρκας που έπειτα από λίγο θα διαλυθεί.** Θα διδαχθούμε όμως με την παραβολή αυτή **ποιά είναι τα πνευματικά και άφθαρτα σπέρματα και ποιος ο καιρός τής σποράς αυτής, ποιος επίσης ο σπορέας**

αυτών και **ποια η κατάλληλη γι' αυτά γη**, για να μη κοπιάζομε με την ελπίδα τού θερισμού που θα μας θρέψει πρόσκαιρα, αλλά και να κάνομε τα πάντα **με την ελπίδα τού θέρους που θα μας προσφέρει αιώνια ζωή**. Γιατί λέγει, «βγήκε ο σπορέας να σπείρει τον σπόρο του». **Ποιός είναι αυτός; Είναι ο ίδιος ο Κύριος**, αυτός που μέσω του Ψαλμωδού προείπε για τον εαυτό του, «θ' ανοίξω το στόμα μου με παραβολές». **Αλλά από πού βγήκε αυτός που είναι παντού παρών;** Και πού ήρθε αυτός που δεν είναι από πουθενά απών; Αυτός λέγει πάλι για τον εαυτό του, «βγήκα από τον Πατέρα μου και ήρθα στον κόσμο». Βγήκε από τον Πατέρα του χωρίς να αποχωρισθεί από τους πατρικούς κόλπους, και ήρθε στον κόσμο αυτός που βρίσκεται μέσα στον κόσμο και μέσω του οποίου έγινε ο κόσμος, και κατέβηκε από τον ουρανό στη γη αυτός που γεμίζει τον ουρανό και τη γη. Ωστε το να εξέλθει ο μονογενής τού Θεού και το να έχει κατεβεί από τους ουρανούς δεν δηλώνει τίποτε άλλο, παρά την **με σάρκα παρουσία του στον κόσμο** και την κένωσή του από το απόρρητο ύψος της θεότητας στη μηδαμινότητα της ανθρώπινης φύσης.

Βγήκε λοιπόν αυτός έτσι «για να σπείρει τον σπόρο του». **Ποιός είναι αυτός ο σπόρος; Ο λόγος τής διδασκαλίας, τα λόγια τής αιώνιας ζωής, οι εντολές τής αθανασίας, η επαγγελία τής νέας ζωής, το ευαγγέλιο της βασιλείας των ουρανών.** Αυτού είναι αυτά· γιατί και αυτός λέγει για τον εαυτό του, «τα λόγια που εγώ λαλώ, είναι πνεύμα και ζωή», και ο Πέτρος έλεγε προς αυτόν, «έχεις λόγια ζωής αιώνιας». Μόνον αυτού λοιπόν είναι ο τέτοιος σπόρος και **μόνον αυτός είναι που τον σπέρνει ασταμάτητα**, με το οποίο γίνεται φανερό ότι αυτός είναι ο Θεός των πάντων. Βέβαια **κάθε διδάσκαλος και ευαγγελιστής και κήρυκας της ευσέβειας και του ευσεβούς τρόπου ζωής σπέρνει ασφαλώς και αυτός τα λόγια τής ζωής, τον λόγο τής ευαγγελικής και ουράνιας διδασκαλίας**, αλλά, αφού υπηρετήσει στη γενεά του τη βουλή τού Θεού, παρέρχεται, ενώ δεν υπήρχε ούτε προηγουμένως· και **ο λόγος βέβαια της σωτηρίας που διδάσκοντας σπέρνει δεν είναι δικός του, αλλά του Θεού, που και συνεργεί με αυτόν** και «του δίνει λόγο όταν ανοίγει το στόμα του».

Ο Κύριος όμως Ιησούς Χριστός, όντας Θεός αληθινός, **έχει δικό του τον σπόρο αυτό τής αιώνιας ζωής και αυτός σπέρνει παντοτινά** και μέσω του φυσικού νόμου μέσα στη κτίση, και μέσω του νόμου που έχει δοθεί γραπτώς στους Ισραηλίτες, και μέσω του προφητικού λόγου, και μέσω του ευαγγελίου τής χάριτος ύστερα. **Καιρός βέβαια του σπόρου αυτού του είδους είναι όλος ο βίος κάθε ανθρώπου, και μάλιστα όλος ο χρόνος μετά την παρουσία τού Κυρίου μέχρι τη συντέλεια, ενώ καιρός τού θερισμού τού σπόρου αυτού είναι ο κατά την προσδοκώμενη δεύτερη έλευση και παρουσία τού Κυρίου**· γι' αυτό και ο απόστολος λέγει, «ο γεωργός οφείλει να οργώνει με ελπίδα», και «αυτός που σπέρνει στο πνεύμα, θα θερίσει αιώνια ζωή»· και ο Ψαλμωδός προφήτης·

«αυτοί που σπέρνουν τώρα με δάκρυα, θα θερίσουν τότε με αγαλλίαση»

Βγήκε ο Κύριος να σπείρει τον σπόρο του. **Πού; Στις καρδιές των ανθρώπων** γιατί αυτές είναι τα χωράφια που δέχονται τα πνευματικά σπέρματα. Από αυτές άλλες μοιάζουν με **δρόμο**, καταπατημένες κατά κάποιο τρόπο και καταπιεσμένες από τους πονηρούς λογισμούς και τα πάθη και από τους επόπτες αυτών, τους πονηρότατους δαίμονες, άλλες μοιάζουν με **πετρώδη γη**, όσες από μικροψυχία και πώρωση δεν μπορούν να συγκρατήσουν μέχρι το τέλος τα σπέρματα της διδασκαλίας και να καρποφορήσουν με αυτά καρπούς προς αιώνια ζωή, και άλλες μοιάζουν με γεμάτο από **αγκάθια έδαφος**, επειδή το ενδιαφέρον τους συγκεντρώνεται στα κτήματα και τον πλούτο και τις πρόσκαιρες απολαύσεις και στα προερχόμενα από αυτές.

Καθώς λοιπόν παρατηρούνται πολλές διαφορές στις καρδιές των ανθρώπων, «βγήκε» λέγει, «ο σπορέας να σπείρει τον σπόρο του· και καθώς έσπερνε, άλλος έπεσε στο δρόμο και καταπατήθηκε και το κατέφαγαν τα πετούμενα του ουρανού». Ένα μέρος λοιπόν, λέγει, ότι έπεσε **στο δρόμο**, δηλαδή σε καρδιές που ή ήταν έξω από την κύρια και ευθεία οδό, γι' αυτό και καταπατήθηκε από τους πονηρούς δαίμονες που περπατούν στον κακότοπο, ή ήταν στην πονηρή οδό αυτών, γι' αυτό και τα πετεινά τού ουρανού, δηλαδή τα εναέρια πονηρά πνεύματα, τον κατέφαγαν και τον αφάνισαν, και έτσι οι άνθρωποι εκείνοι είναι **σαν να μη άκουσαν καθόλου τον λόγο τού Θεού**· γιατί λέγει, «εκείνοι που έπεσαν **δίπλα στο δρόμο** είναι οι άνθρωποι που άκουσαν, έπειτα έρχεται ο διάβολος και αφαιρεί από τις καρδιές τους τον λόγο, για να μη σωθούν πιστεύοντας». «Και άλλο μέρος», λέγει, «έπεσε στην πέτρα», ενώ ο Ματθαίος λέγει, «στα **πετρώδη μέρη**», δηλαδή σε **πωρωμένη και σκληρή καρδιά**, μέσα στην οποία δεν μπορεί να εισχωρήσει ο λόγος, ώστε να την κυριεύσει με δύναμη και να ριζωθεί κατά κάποιο τρόπο μέσα σ' αυτήν. Γι' αυτό και λέγει, «αφού φύτρωσε, ξηράθηκε, γιατί δεν είχε ικμάδα»· δηλαδή, αφού έμεινε λίγο και φάνηκε να προοδεύει κάπως, έπειτα εξαφανίσθηκε, καθώς προέκυψαν κάποιοι πειρασμοί, χωρίς να μπορέσει να φέρει τέλειο καρπό **εξ' αιτίας τής αδυναμίας της προαίρεσης**· γιατί λέγει, «εκείνοι που έπεσαν πάνω στην πέτρα είναι εκείνοι που όταν ακούσουν τον λόγο τον δέχονται με χαρά, δεν έχουν όμως ρίζα, αλλά πιστεύουν προσωρινά, και σε καιρό πειρασμού απομακρύνονται». «Και άλλο μέρος έπεσε **ανάμεσα στα αγκάθια**», δηλαδή **σε καρδιές που είναι τελείως προσκολλημένες στα σωματικά και πρόσκαιρα και βιωτικά και βυθισμένες στις φροντίδες γι' αυτά και στις ηδονές από αυτά**. Γι' αυτό και αφού **βλάστησαν** τα τέτοια αγκάθια μαζί με τον σπόρο, τον **κατέπνιξαν** και τον **αφάνισαν**. Γιατί λέγει, «αυτό που έπεσε στα αγκάθια είναι εκείνοι που άκουσαν τον λόγο, αλλά πορευόμενοι μέσω των φροντίδων και του πλούτου και των ηδονών τού βίου πνίγονται μαζί μ' αυτά και δεν φέρουν καρπό».

Αφού ο Κύριος απομάκρυνε έτσι και αποδοκίμασε και εκείνους που δεν πρόσεξαν στη

διδασκαλία τού Θείου Πνεύματος, και που αυτοί είναι όσοι έπεσαν δίπλα στο δρόμο, και εκείνους που πρόσεξαν βέβαια, αλλά για λίγο, και που είναι αυτοί που μοιάζουν με πετρώδη γη, και εκείνους που τη δέχθηκαν οπωσδήποτε και την κρατούν με γνώση, αλλ' έχουν διαφθαρεί από τον πλούτο και τη δόξα και την απόλαυση (γιατί αυτοί είναι οι ακανθώδεις), έπειτα με την παραβολή εισάγει και παρουσιάζει ποιои είναι **οι ευδόκιμοι**, λέγοντας, «το άλλο μέρος έπεσε στο **εύφορο το έδαφος**», δηλαδή **σε ψυχή που έχει καλή και αγαθή προαίρεση**, η οποία και **δέχεται με προθυμία και κρατεί μέσα της τον λόγο τής διδασκαλίας**, μη επιτρέποντας στους εχθρούς τής σωτηρίας της να δημιουργήσουν μέσα από αυτήν είσοδο, και **του φυλάσσει** υπομονετικά, μένοντας **με σταθερότητα** στα όσα άκουσε, με το να **υποφέρει, με γενναιότητα τους πειρασμούς** και τελεσφορεί, απορρίπτοντας τον χρηματιστικό και απολαυστικό και ρευστό βίο, και **φέρει καρπό**, όπως λέγει ο Θεός Μάρκος, «που ανεβαίνει και αυξάνει σε τριάντα και εξήντα και εκατό φορές περισσότερο».

Θα μπορούσε όμως κάποιος να ονομάσει αυτά δουλεία, μισθοφορία, υιότητα. Πραγματικά **αυτός που πλησιάζει τον Θεό αληθινά**, πρώτα βέβαια ως υπεύθυνος είναι **δούλος** εξ αιτίας τής πρώτης ανυποταξίας και ανυπακοής, έπειτα, αφού δουλεύσει, επιθυμεί και **μισθό**, και αφού προκόψει στην αγάπη, είναι σαν **υιός πλέον**, που έχει φθάσει στην κατοχή τής αρετής και υπακούει κατά τρόπο φυσικό και αβίαστο στον ουράνιο Πατέρα. **Ας προσπαθήσομε, αδελφοί, ή τη θεία υιοθεσία να κερδίσομε με την αγάπη προς τον Θεό, την απομάκρυνση από όλα τα γήινα, και τη διαρκή προσευχή και ψαλμωδία και απερίσπαστη προσήλωση σ' αυτά, ή να συνταχθούμε με τους μισθωτούς, κατορθώνοντας την σε όλα εγκράτεια κατά τον αγώνα, ή να συναριθμηθούμε με τους δούλους πενθώντας τις προηγούμενες αμαρτίες μας· όποιος είναι έξω και από τα τρία αυτά, είναι έξω από τον χορό των σωζομένων.**

Αλλά, λέγει, «λέγοντας αυτά ο Κύριος φώναζε, όποιος έχει αυτιά για να ακούει ας ακούει». Όχι ότι δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι αυτιά, αλλ' **ότι δεν τα έχουν όλοι για να ακούνε τον λόγο τής σωτηρίας**. Επειδή όμως, σύμφωνα μ' αυτό που λέγεται, «νους βλέπει και νους ακούει», αυτοί που ακούουν με νου και σύνεση, αυτοί έχουν αυτιά ν' ακούουν. Αν επί πλέον «είναι και αγαθή η σύνεση εκείνων που την πραγματοποιούν» και ο λόγος διαβάζεται με τις πράξεις, εκείνος έχει αυτιά για ν' ακούει, όχι εκείνος που απλώς ακούει, **αλλ' αυτός που υπακούει και κάνει πράξη αυτό που άκουσε.**

Ας ακούσομε λοιπόν, αδελφοί, και εμείς με σύνεση, παρακαλώ, προ πάντων το ότι δεν είπε ο Κύριος, ότι βγήκε να οργώσει τα λογικά χωράφια, ούτε να κατακόψει δυο και τρεις φορές και να ξερριζώσει τις ρίζες τών άγριων βοτανών και να καταθρυμματίσει τους βώλους, δηλαδή να προκαλλιεργήσει τις καρδιές και τις διανοιές μας, αλλά **βγήκε απευθείας να σπείρει. Γιατί; Επειδή η πριν από τη**

σπορά καλλιέργεια αυτή της ψυχής πρέπει να γίνεται από μας . Γι' αυτό και ο πρόδρομος του ευαγγελίου τής χάριτος από πριν προέτρεπε με μεγάλη φωνή, λέγοντας, «ετοιμάσατε την οδό τού Κυρίου, κάμετε ευθείς τους δρόμους του», και «μετανοείτε, γιατί πλησίασε η βασιλεία τών ουρανών». **Ετοιμασία βέβαια και αρχή μετάνοιας είναι η αυτομεμψία, η εξομολόγηση, η αποχή από τα κακά** . Αλλά και επί πλέον **απειλεί** εκείνους που δεν είναι έτσι προετοιμασμένοι, **ώστε να φέρουν καρπούς άξιους της μετάνοιας**· γιατί λέγει· «κάθε δένδρο που δεν κάμνει καλό καρπό κόβεται και ρίχνεται στη φωτιά». Εκκοπή ασφαλώς είναι η απόφαση του Θεού εναντίον **εκείνων που αμαρτάνουν αμετανόητα**, σύμφωνα με την οποία, αφού αποσπασθούν και από την παρούσα και από τη μέλλουσα ζωή, παραπέμπονται, αλλοίμονο, στην άσβεστη γέεννα του πυρός.

Ας μετανοήσομε λοιπόν, αδελφοί, και ας δείξομε καρπούς άξιους της μετάνοιας· **ας απομακρυνθούμε καθένας από τις κακίες του· ας μάθομε να λέμε και να πράττομε καλά· ας καταστήσομε τους εαυτούς μας πρόθυμους για την υποδοχή τού ουράνιου σπέρματος, του λόγου τής ζωής· ας σταματήσομε τη γλώσσα μας από τα κακά (ποιά είναι αυτά; η ματαιολογία, η κατηγορία, η καταλαλιά), και τα χείλη μας, ώστε να μη εκστομίζουν όρκους και ψεύδη και φλυαρίες. Προφανώς αυτά είναι τα από την παραβολή λεγόμενα πονηρά πετεινά τού ουρανού, τα οποία κατατρώγουν και αφανίζουν το καλό σπέρμα**. Γιατί κάθε λόγος είναι κατά κάποιον τρόπο εναέριο πτηνό· γι' αυτό και κάποιον ονόμασαν τους λόγους πτερόεντες. Ο πονηρός όμως λόγος, βγαίνοντας από τον πονηρό θησαυρό τής καρδιάς, σαν από φωλιά, μέσω του στόματος, **αφαιρεί τον αγιασμό τής ψυχής**· γι' αυτό και ο Κύριος λέγει αλλού, ότι **«αυτά που βγαίνουν από το στόμα είναι εκείνα που μολύνουν τον άνθρωπο»**. Να μη βγαίνει λοιπόν λόγος σάπιος από το στόμα σας αλλ' εκείνος που είναι ικανός να προσφέρει εποικοδόμηση σ' όσους τον ακούνε.

Κανέναν λοιπόν από σας να μη είναι τόσο προσηλωμένος στα βιωτικά, ώστε ν' απολιθωθεί κατά κάποιον τρόπο από αυτά, και να μη μπορεί ν' ανοίγει τα αυτιά και την καρδιά στη δροσιά τών λόγων τής διδασκαλίας τού Πνεύματος. Γιατί δηλαδή το χώμα τής γης, όταν δέχεται τη βροχή, φουσκώνει και μαλακώνει και λιπαίνεται, ενώ το κεραμίδι μένει σκληρό και ξηρό και αδιάλυτο; όχι γιατί η γη θερμαίνεται με τις ακτινοβολίες τού ηλίου, αλλά δεν κατακαίεται, γι' αυτό και έχει ανοιχτούς τους πόρους προς υποδοχή τής βροχής, ενώ το κεραμίδι κατακαιόμενο από τη βίαια επαφή με τη φωτιά έχει τους πόρους στο βάθος δυνατά σφραγισμένους και κλειστούς, ώστε να μη μπορούν να δέχονται τη βροχή, έστω και αν είναι πάρα πολύ λεπτή; Έτσι και **αυτός που κατέχεται από τα σωματικά και τα γήινα και τα βιωτικά σκληρύνεται υπερβολικά και για πάντα στην καρδιά** και έχοντας νεκρωμένη τη διάνοια πριν επιστρέψει στη γη δεν συναισθάνεται την από τον Θεό διδασκαλία· αυτός όμως που χρησιμοποιεί τον κόσμο αυτό και σύμφωνα με την παραίνεση του αποστόλου **δεν κάνει κατάχρηση**

αυτού, θα είναι έτοιμος να ζητεί και ν' ακούει με σύνεση και να ενεργεί με ζήλο και προθυμία και τα ουράνια· και όχι μόνο ν' ακούει έτσι, αλλά και να κρατά μέσα του τη διδασκαλία και να την μετατρέπει σε έργο, για να μακαρισθεί από τον Κύριο εξομοιούμενος με τον πιστό και φρόνιμο δούλο· γιατί λέγει· «αυτός που ακούει τους λόγους μου και τους εφαρμόζει, αυτόν θα τον θεωρήσω όμοιο με φρόνιμο άνδρα».

Αυτός που παραδίδεται αποχαυνωμένος στη γαστριμαργία και το υπερβολικό ποτό και τις απολαύσεις και τη μέθη να μη το κάνει αυτό στο εξής, αλλιώς μάταια θα δεχθεί το ουράνιο σπέρμα, τον λόγο τής διδασκαλίας. Γιατί δεν θα μπορέσει να φανεί καρποφόρα γη για τον Θεό. Όλοι εσείς γνωρίζετε ότι, όταν το υγρό υπερχειλίζει στα σπαρμένα χωράφια, αυτά δεν μπορούν να φέρουν καρπό· πώς λοιπόν θα μπορέσει να παρουσιάσει ουράνιο καρπό μια καρδιά που είναι καταμουσκεμένη με απολαύσεις και κρασοπότια; Αυτός που περιέπεσε σε κάποια ακαθαρσία πορνείας ας επιστρέψει και ας απομακρυνθεί απ' αυτήν και ας καθαρίσει τον εαυτό του με τη μετάνοια. «Μήπως δηλαδή αυτός που πέφτει δεν σηκώνεται, ή αυτός που απομακρύνεται δεν επιστρέφει;». Γιατί αν κυλιέται σ' αυτόν τον βόρβορο, πώς δεχόμενος το θείο μύρο θα το κρατήσει μέσα του αβλαβές, το πολύτιμο μαργαριτάρι, εννοώ τον σωτήριο λόγο; Το μαργαριτάρι δεν φοριέται σε χοίρο, και το μύρο από τους συνετούς δεν ανακατεύεται με τον βόρβορο· γιατί είτε κάποιος χύσει αυτό και το αναμίξει με την κοπριά, είτε το βάλει σε ακάθαρμο σκεύος, όμοια αχρειώνει και καταστρέφει το μύρο, αν και βέβαια το θείο μύρο είναι απαθές· αλλ' αυτό που θα πάθαινε, αν ήταν παθητό, αχρειωνόμενο, αυτό οπωσδήποτε θα πάθει αυτός που το τοποθέτησε σε τέτοιο σκεύος και δεν απομακρύνεται από την αμαρτία. Ο πλεονέκτης να σταματήσει στο εξής την πλεονεξία του, αλλά και να δίνει από όσα έχει σε εκείνους που δεν έχουν. Γιατί, αν δεν το κάνει αυτό, δεν θα διαφύγει τη θεία οργή, και αν δεν διαφύγει τη θεία οργή, πώς θα υποδεχθεί το θείο σπέρμα; Γιατί προς εκείνους που ερώτησαν, πώς θα αποφύγομε τη θεία οργή, ο Ιωάννης, ο Πρόδρομος του Κυρίου, έλεγε· «όποιος έχει δύο χιτώνες να προσφέρει τον ένα σε εκείνον που δεν έχει, και όποιος έχει τρόφιμα να κάνει το ίδιο».

Και γενικά ο καθένας σας τ' αγκάθια και τα τριβόλια της αμαρτίας που έθρεψε μέσα του με την εμπαθή και φιλήδονη ζωή να τα ξεριζώσει με τη μετάνοια. Γιατί έτσι θα καλλιεργήσει τον εαυτό του και θα ετοιμασθεί για την υποδοχή τού σωτηρίου σπέρματος και, αφού το λάβει, θα τελεσφορήσει και θα καρποφορήσει την αιώνια ζωή, για την οποία ζωή όχι μόνο τις ορέξεις τού σώματος αλλά, αν χρειασθεί, και την ίδια τη ζωή μας να προσφέρομε, γιατί έτσι θ' ακολουθήσομε τα δεσποτικά ίχνη και θα γίνομε μέτοχοι τής με τη χάρη του Χριστού δόξας και βασιλείας, ζώντας μαζί μ' αυτόν και δοξαζόμενοι μαζί του αιώνια.

Και μάρτυράς μας αδιάψευστος είναι ο κορυφαίος των μαρτύρων, ο θαυματουργός και μυροβλύτης Δημήτριος, στου οποίου την εικόνα γονατίζουν και παρίστανται χαρούμενοι βασιλείς και ιερείς, επειδή ακολούθησε τα δεσποτικά ίχνη με τον βίο και τον λόγο και τα πάθη, τού οποίου ευπρόσδεκτος πανηγυριστής και κοινωνός τής προκηρυσσόμενης ήδη τελετής θα είναι όχι γενικά οποιοσδήποτε, αλλ' όποιος έχει προετοιμασθεί με τη μετάνοια. Γιατί, αυτός που απομακρύνθηκε από κάθε υλική προσπάθεια και, σύμφωνα με τον Παύλο, απέδειξε τον εαυτό του ολόκληρον ευωδία σε τέτοιο βαθμό, ώστε μετά την άθληση ν' αναδείξει και τη σορό του πηγής ευωδέστατων μύρων, πώς θα δεχθεί να χορεύει γύρω του και να αναπέμπει ύμνους αυτόν που αναδίδει εμπραθή ύλη και εκπέμπει σαπίλα από αθεράπευτους μώλωπες αμαρτημάτων; Γιατί, σύμφωνα μ' αυτό που έχει γραφεί, «δεν είναι ωραίος ο ύμνος των μαρτύρων σε στόματα αμαρτωλών». Ωστε λοιπόν, προεορτάζοντας, ας προκαθαρίσομε επίσης τους εαυτούς μας για την επερχόμενη κύρια ημέρα τής πανηγύρεως του μεγαλομάρτυρα, ώστε, αφού ευφρανθούμε πνευματικά με την ανάμνηση των άθλων του για τον Χριστό και τον πριν από τους άθλους κατά Χριστόν βίο του και ευφρανθούμε μαζί μ' αυτόν, να λάβομε αυτό αρραβώνα τής ελπιζόμενης από μας συμβίωσης μαζί με τους αιώνια ευφραινόμενους στους ουραμούς.

Αυτή τη συμβίωση είθε να επιτύχομε όλοι μας με τις πρεσβείες τού πολιούχου τής πόλης μας και Χριστομάρτυρα προς δόξα τού Πατέρα και τού Υιού και τού αγίου Πνεύματος, τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων. Γένοιτο.

(Πηγή: Γρηγορίου Παλαμά Έργα, ΕΠΕ, τόμος 11, Πατερικά Εκδόσεις «Γρηγόριος ο Παλαμάς»)

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>
